

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 96/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. N., bytom B., vo veci porušenia jej základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 15/96 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. N. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. februára 2004 doručené podanie J. N., bytom B., označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že smeruje proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 15/96 o náhradu škody vo výške 66 400 Sk s príslušenstvom proti odporcovi Istroconsult, a. s., Rajská 15, Bratislava, v ktorom podľa sťažovateľky bolo porušené jej

základné právo garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Konanie vo veci začalo na základe žaloby podanej sťažovateľkou 13. mája 1996 Obvodnému súdu Bratislava 3 (v súčasnosti Okresný súd Bratislava III). Keďže sa podľa nej dva roky od podania žaloby vôbec nekonalo, podala 10. júla 1998 predsedníčke Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žiadosť o prešetrenie sťažnosti na prieťahy v konaní. Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu podľa sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že v konaní vznikli prieťahy. Keďže ani v ďalšom období napriek príľubu predsedníčky krajského súdu nedošlo k náprave, obrátila sa sťažovateľka na ministra spravodlivosti Slovenskej republiky. Po postúpení podania Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) zaslal podpredseda okresného súdu 19. marca 1999 sťažovateľke odpoveď, v ktorej poukázal na príčiny, pre ktoré nedošlo k nariadeniu ďalšieho pojednávania, a konštatoval, že *„sudkyňa vo veci v súčasnosti koná riadne, bez prieťahov a preto Vašu sťažnosť hodnotím ako nedôvodnú“*. Ako sťažovateľka ďalej uvádza, jediné nariadené pojednávanie na 7. máj 1999 bolo odročené pre neúčast' žalovaného a *„konanie nebolo do dnešného dňa, kedy podávam túto sťažnosť na Okresnom súde Bratislava III ukončené“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada ústavný súd, aby

„1. prikázal Okresnému súdu Bratislava III. bez zbytočných prieťahov v mojej veci urýchlene rozhodnúť

2. priznal mi finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré žiadam priznať z dôvodu ujmy, keďže môj spor na Okresnom súde Bratislava III, stále trvá a nemôžem sa dovolať spravodlivosti už 7 rokov a 9 mesiacov...

Uplatňujem si aj nárok návrhu trov konania, v súlade so Všeobecne záväznými predpismi upravujúcimi náklady na moje právne zastupovanie a na zákonné ustanovenie advokáta pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Podľa uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o nich dozvedieť.

Ústavný súd preskúmaním spisu sp. zn. 10 C 15/96 vedeného na okresnom súde zistil, že súdne konanie, o ktorom sťažovateľka tvrdí, že do dňa podania sťažnosti nebolo právoplatne ukončené, bolo zastavené uznesením okresného súdu 24. júna 2003 podľa

§ 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku pre nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania. Rozhodnutie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť 20. augusta 2003. Konanie v uvedenej veci bolo teda skončené takmer šesť mesiacov pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Keďže sťažovateľka vo svojej sťažnosti napadla konanie pred okresným súdom sp. zn. 10 C 15/96, ktoré bolo právoplatne skončené 20. augusta 2003, a keďže jej sťažnosť bola doručená ústavnému súdu až 18. februára 2004, bolo ju potrebné odmietnuť ako podanú oneskorene už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2004